

Nr 199.

Av herr **Gustavson**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om erkända skatteförmedlingskassor, m. m.*

I det i Kungl. Maj:ts proposition, nr 17, med förslag till förordning om erkända skatteförmedlingskassor, m. m., ingående förslaget till förordning med särskilda bestämmelser angående utskyldsbetalning genom erkända skatteförmedlingskassor stadgas i 2 och 3 §§, att skatteförmedlingskassa må medgiva anstånd med inbetalning av restförda utskylder m. m. och de utskylder, som förfalla till betalning vid de närmaste två uppboresstämmorna, för en tid av högst ett år efter utgången av det kvartal, då vederbörande anslutit sig till kassan.

Uppenbarligen är själva principen i dessa stadganden av stor betydelse för skatteförmedlingskassornas verksamhet. Den möjliggör, riktigt avvägd, för kassorna att på ett helt annat sätt än eljest ordna de anslutna medlemmarnas affärer, och för medlemmarna är det otvivelaktigt till stor lättnad att de i fall av behov kunna erhålla sådant anstånd som nyss nämnts.

Förslaget synes emellertid såtillvida innebära en betydande svaghet som anståndstiden ett år i vissa fall måste betraktas såsom alltför kort. De personer, som man kanske framför allt vill se såsom medlemmar av skatteförmedlingskassorna, äro de på restlängderna uppförda. För dessa kan det överhuvud taget men särskilt med hänsyn till försörjningsbördan eller andra liknande omständigheter ställa sig mycket svårt eller oöverkomligt att under ett år eller i bästa fall något längre tid erlægga såväl de ordinarie skatterna som dem, för vilka anstånd erhållits. Enligt 4 § i förordningen får kassan medgiva anstånd endast om inbetalningsplanen så bestämmes, att samtliga under tiden förfallande och förut restförda utskylder med indrivningsavgifter skola vara guldna före anståndstidens utgång. Om skattebetalaren kan antagas icke förmå fullfölja en sådan inbetalningsplan, kan kassan alltså icke bevilja något som helst anstånd, utan sådant måste sökas hos vederbörande utmättningsman. Detta torde i praktiken betyda, att de flesta fall med restförda utskylder måste hänskjutas till utmättningsmannens prövning redan från början. Att härigenom de med anståndsprincipen åsyftade lättnaderna för kassorna och den skattskyldige kunna helt utebliva ligger nära till hands.

En utsträckning av den anståndstid, som kassorna må medgiva, förslagsvis till två år, synes icke behöva medföra någon ytterligare risk för att skattebeloppen icke skola bli guldna. Fastmera torde man kunna räkna med att åtskilliga restförda skattskyldiga, som eljest icke skulle kunna erlægga sina utskylder, genom sin anslutning till kassan och möjligheten att slippa införsel i

lönen bli intresserade av att göra rätt för sig. I varje fall skulle en ökning av anståndstiden möjliggöra för kassorna att på ett effektivare sätt än eljest omhändertaga och hjälpa detta klientel.

Såsom i propositionen framhålles får anståndsbeviljandet icke ske generellt och automatiskt utan med urskillning och efter prövning av inbetalningsplanens bärighet och genomförbarhet. Detta blir givetvis angelägnare i samma mån som anståndstiden utsträcker. Huruvida förutsättningarna för en sådan prövningsordning föreligga kan bero på skatteförmedlingskassans art. Eftersom här endast är fråga om i särskild ordning erkända kassor, torde några farhågor för en felaktig tillämpning av anståndsreglerna knappast behöva hysas, särskilt icke om kassan är knuten till ett kreditinstitut, exempelvis en sparbank. Måhända kan försiktigheten anses bjuda, att rätten att bevilja anstånd för den här föreslagna längre tiden av två år göres beroende av länsstyrelsens särskilda prövning.

Under återropande av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta, att den i 3 § ovanberörda författning avsedda anståndstiden för restförda skattskyldiga må omfattas högst två år efter utgången av det kvartal, då den skattskyldige anslutit sig till skatteförmedlingskassan.

Stockholm den 6 februari 1943.

John Gustavson.
